

До свого горя зачини дверці,  
Бо, коли сльози поллються в тебе,  
Защемлять рани на хворім серці,  
Кожен згадає тільки про себе.

Не шукай в світі ніде розваги,  
Бо хто простягне на поміч руку?  
Не жди, не думай: дурні забаги...  
Усяке втопить тебе в багнюку.

Життя нелюдське, життя жорстоке  
Панує вколо, панує всюди...  
Кругом болото — грузьке, широке,  
Труйне повітря вдихають груди.

Великий світ наш... нема ж до кого  
Ні пригорнутись, ні забалакать...  
Самотнє серце з болю тяжкого  
Не перестане довіку плакати.

Та вже недовго; вже дочуваю —  
Надходить сумно кінець довчасний...  
Прощай, мій любий, коханий краю,  
Як я — забутий, як я — нещасний!

Броджу, тиняюсь, мов потороча,  
Тужу день божий — ввечері, вранці...  
Чи ж приголубить душа жіноча  
Хоч на хвилинку, хоч наостанці?

Стою, питаю... нема ні гуку...  
Мутиться розум, слабіють сили;  
Я тільки чую пекельну муку,  
Я тільки прагну швидше могили...

А колись... боже... Невже минуло?  
Бажав покласти за других душу...  
Те почування ще не заснуло,  
З тим почуванням спочити мушу.

Зберіг я свято юнацькі мари,  
Не відступлюся від них ніколи...  
А тільки шлях мій окрили хмари,  
Крихітки навіть не знав я долі.

Та вже недовго; вже дочуваю —  
Надходить сумно кінець довчасний..  
Прощай, мій любий, коханий краю,  
Як я — забутий, як я – нещасний!